

La 111

Andreu Sotorra

A Pere Calders com a resposta i en senyal de confiança pel seu "arbre domèstic".

"En aquesta vida he tingut molts secrets. Però un dels més grossos, potser el que estava més en pugna amb la veritat oficial, és el que ara trobo oportú d'explicar".

PERE CALDERS - "L'arbre domèstic"

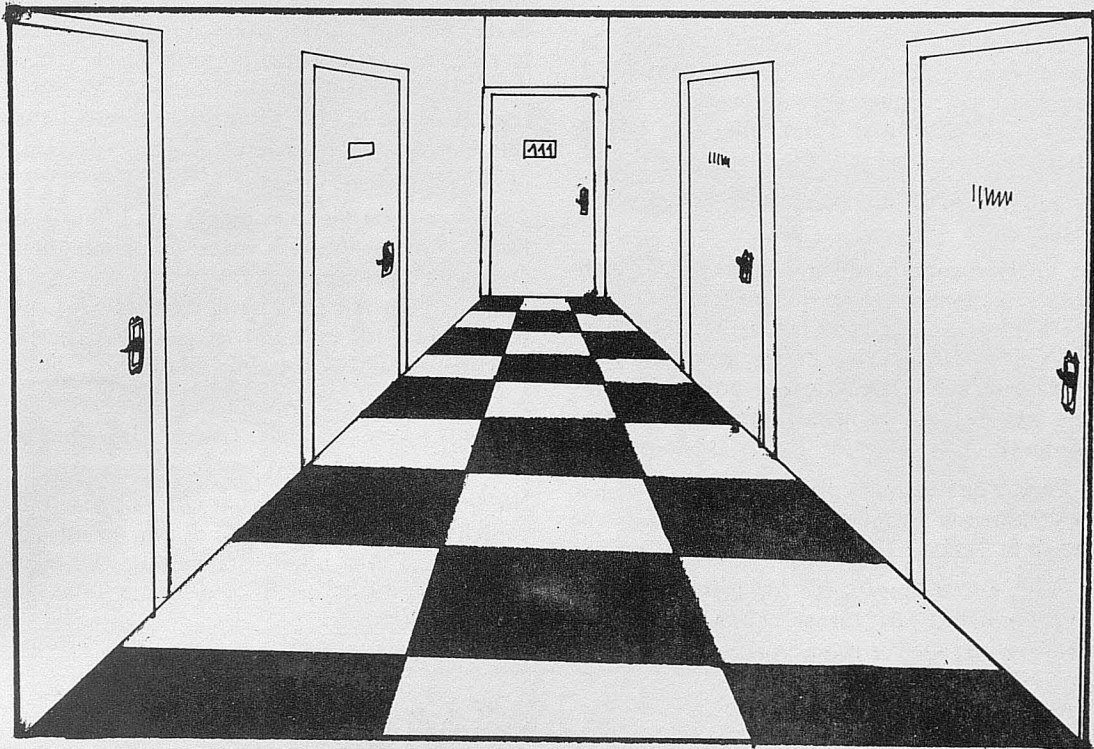
Vaig baixar a la recepció de l'hotel i em vaig fer acompanyar de nou per l'home que hi feia de conserge fins a l'habitació doble, amb bany i telèfon, que ell mateix m'havia lliurat feia una estona previ el pagament per endavant d'una nit a canvi del penjoll de fusta gravat amb el número 111 de l'última xifra del qual pendolava, escales amunt, una clau gairebé d'artesanía.

Durant el trajecte, un bon ram d'escales de fusta que et feien guanyar a pols els tres pisos de l'edifici, li vaig anar intentant de fer veure que no em feia res de quedar-me la cambra 111, que no hi tenia cap inconvenient, vaja. I, diplomàticament, vaig estarrufar-lo tot cantant-li el feix d'avantatges i de virtuts que el viatger de nit descobria en un no res només entrar al seu establiment. Que la casa era neta no ho negava ningú. Que el llit endevinava una flonjor envejable, que els cortinatges de la porta balconera desprenien flaire de jardí, que el telèfon es podia llepar gairebé com tot el sostre, el pom de la porta o les rajoles del pis ningú no li ho podia posar en dubte. Fins i tot em vaig estendre a parlar de la banyera que ja havia inspeccionat tot havent acabat d'entrar-hi mentre comprovava de reüll que només una blancor d'aquella mena podia convidar a ensabonar-t'hi de pèl a pèl. Però...

Era la tercera vegada que m'interrompia. En tota la ciutat no en trobareu cap de millor!, em deia en un to que insinuava una enèrgica protesta. I jo no podia acabar de fer-lo sabedor del motiu pel qual, tocada la mitja nit

perquè havia arribat força tard a l'hotel, m'havia pres la llibertat de saltironar silentment el ram d'escales avall i desvetllar-lo del seu cap de son a l'ombra d'una tènue llum que sorgia d'un globus envoltat de paper esgrogueït. Si us plau..., hauríeu de fer el favor de pujar amb mi a la 111..., li havia dit en veu baixa. No l'heu trobada?..., em preguntà ell amb veu ronca, és a l'acabament del passadís, a tocar del... Sí, sí!, em vaig apressar a rectificar, l'heu trobada, l'heu trobada i fins i tot hi he entrat ja, però... I fou llavors quan, al mateix temps que s'alçava d'una revolada, m'etzibà què en tota la ciutat no en trobaria cap de millor.

Entre replà i replà, els indrets on les successives interrupcions s'esdevenien, vaig forçar-me a fer menys carregosa la molèstia que podia causar a l'home. Potser, em vaig arribar a convèncer per dedins meu, tot és per mor d'una confusió meva... Ell, possiblement alerta per la meva atenció, s'esforçava a treure pols a la situació i ho feia dignament fent un repàs al seu horari laboral i a la seva vida professional que de seguida vaig comprovar que no s'estaven d'arrossegar un excés de dedicació, causa principal de l'envelliment que havia endevinat de seguida en el rostre de l'home tot i haver-me indicat entre segon i tercer pis que encara no havia complert els cinquanta-cinc anys. Recordo la meva galanteria com si fos ara, ningú no ho diria!, li vaig dir. El bon home, però, se la devia prendre com si fos un insult perquè em respongué murrier i amb mala gana que ja m'adonaria de la meva errada tan aviat com el descobrís sota un bon llum dalt a la cambra. De seguida em vaig fer càrrec que l'hoteler reflectia una autèntica obsessió a no deslliurar-se del medi ambient que l'envoltava i que, a judici seu, l'havia acompanyat més de mitja vida. El fet és que jo li vaig agrair perquè era conscient que s'havia dignat a pujar escales en resposta a la meva bona educació a l'hora de tractar amb els altres, virtut que mai no m'ha faltat sobretot en ser fora de casa. L'últim tram d'escales fou, per a mi, com

aquell qui diu irresistible. L'home no es conformà a concloure ras i curt que en tota la ciutat no en trobaria altra de millor sinó que se li acudí de reviure tota la història de la 111 des que, presumiblement, la memòria no li feia cap malifeta.

I així fou com gairebé havia de restar agraït a l'hostaler d'haver-me concedit a altes hores de la nit una habitació doble amb totes les comoditats, malgrat viatjar sol, perquè jo li havia fet l'efecte d'un client digne d'omplena aquella atapeïda història que devia rondar anys i panys pel cervell del conserge.

Podia començar a sentir-me satisfet, doncs, i gairebé m'hi sentia, potser estúpidament, pel fet de saber que hauria de posar-me al mateix llit on s'havia estirat tota una rècula de gent coneguda arreu del món des de polítics fins a homes de ciència, o des d'actors de cinema a cantants o escriptors o poetes suficientment admirats pel gran públic, tot passant encara per matrimonis il·lustres o parelles protagonistes del més pur romanticisme, paròdia de l'assaig sexual que hauria d'acabar dominant l'existència. Però... Sí, no en dubteu!, em tallà

de nou. Sou digne, prosseguí, d'ocupar la 111. Ho he notat només en veure-us aparèixer pel llindar de la porta, no us penséssiu!, fan falta anys i traça per saber destriar al primer cop d'ull... Però jo sempre ho he fet així, al marge del que em puguin justificar els paperams burocràticament confeccionants. Res no em diu una documentació que confirmi la presència d'un home de carrera o la d'un prestigiós negociant si el meu primer cop d'ull m'ha confirmat que no és mereixedor de la 111... Res no em serveix si, en veure entrar el futur hoste de la cambra, no em dic senzillament: aquest sí que la pot ocupar sense cap mena de recança!

El mateix va obrir la porta i, cerimoniosament, em cedí el pas. Vaig acceptar i, tot i que els seus raonaments m'havien enfosquit els motius reals pels quals l'havia fet pujar, de seguida vaig encaminar, tan elegantment com em fou possible, el tema de conversa que no havia pogut enllestir. Mireu, vaig començar calmosament, la cambra és, efectivament, meravellosa. Però..., i em vaig avançar tan àgilment a la seva interrupció que vaig notar fins i tot la sorpresa en els ulls de l'home, veniu si us 19

plau i guaiteu al recambró del wàter..., vaig dir.

Com aquell qui diu, les meves paraules i la meva acció rapidíssima a obrir la porta del recambró es fongueren recíprocament. Sense dir res i amb un gest d'amabilitat vaig invitar l'home a guaitar tot just a la tassa...

— Què em voleu dir?... —féu ell al cap d'uns segons.

Jo, gairebé escèpticament i contemplant amb la mateixa serenitat amb què ho feia el conserge el presseguer de copa ben arrodonida i carregat de préssecs arreu de les seves branques verdejants que devien alçar-se potser dos metres des de l'ull de la tassa enlaire, vaig preguntar-li:

— Però... que és que considereu un fet normal la presència d'un presseguer a la tassa del wàter de la 111?...

— Idò!, que és que també sou dels que creuen que l'home ha de tornar al camp?... Doncs aneu ben passat per aigua, amic! És el camp el

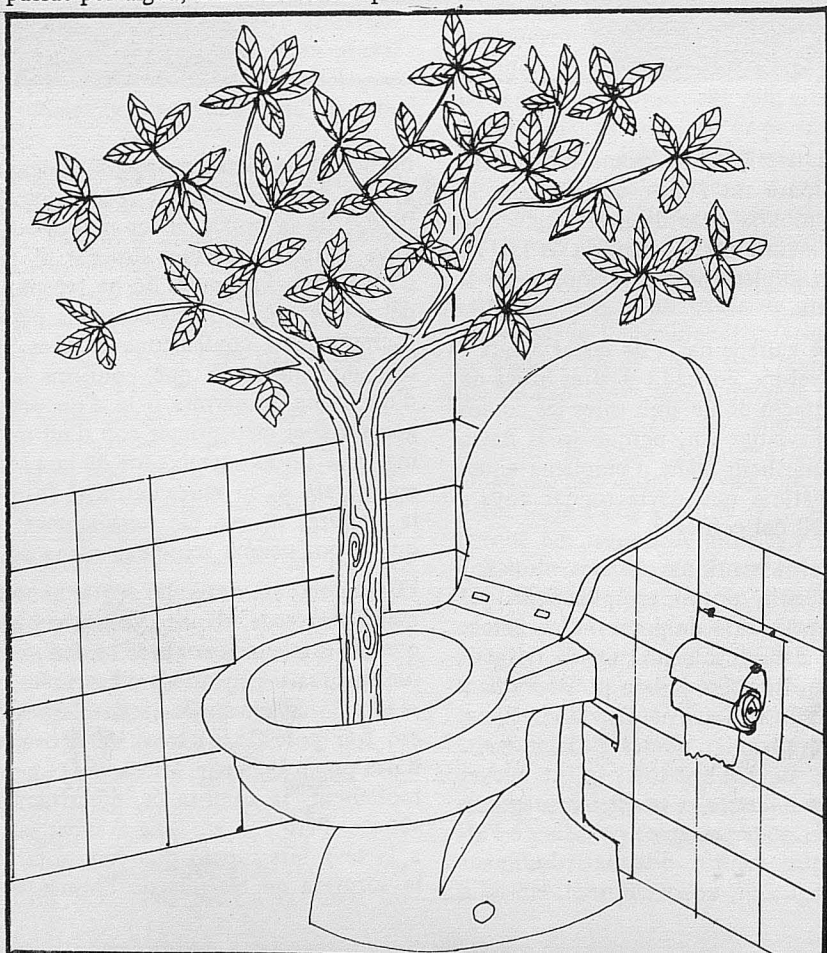
que ha d'anar sempre i arreu amb l'home. Ho enteneu, ara, per què us deia que com aquesta habitació no en trobaríeu cap enlloc més de la ciutat?... Ja veig que no en sabeu res, d'adobs. O és que encara desconfieu de la meua traça a deixar-hi allotjar el bo i millor, tota la flor i nata de la humanitat?... Aquí en teniu, doncs, la millor prova.

I tenia raó. De les dues piques que hi havia al lavabo, una era plena a vessar de préssecs maduríssims, vermells, sucosos i rodons d'una amplada com mai no n'havia vista enlloc. L'altra contenia tot un munt de pells que encara sanguejaven. El bidet era ple de pinyols.

— I vós també podeu menjar-ne tants com en vulgueu!... Feu-ho, home, feu-ho... Ja va inclòs al preu del lloguer.

No em sap greu de confessar que vaig seguir el consell tan aviat com l'home s'havia acomiadat amb un "i bona hora!" tranquil·litzador. Tot just aquella nit no havia sopat i tenia gana.

A. S.

**“la Caixa
Cada dia
més
a prop.**

**Més de 700
oficines unides
per teleprocés
al vostre servei.**

**CAIXA DE PENSIONS
“la Caixa”**